

Melmelada de salmorres.

A la ribera del Llobregat, Martorell avall, estaven a punt de recollir les prunes, entre vermelloses i violàcies, exquisides per fer melmelades. Les hortes a la riba del Llobregat acumulen fruiters de temps immemorial i la proximitat als centres urbans fa que sigui corrent trobar aquestes fruites als mercats acabades de collir, portades directament del camp. Però per sota d'alguns d'aquests camps hi passa un col·lector de salmorres, una part de la sal que s'escola dels residus miners de Sallent és conduïda cap al mar, una altra part d'aquesta sal va parar al Riu Llobregat fent-lo inviable pel consum humà i obligant a les potabilitzadores de Sant Joan Despí i Abrera a costosos tractament per treure la sal que és introduïda en un nou col·lector i conduïda al mar.

El col·lector antic ha petat més de mil dues-centes vegades, un cop a la setmana, si fa no fa, des que va ser inaugurat. Cada cop que rebenta una solució hipersalina s'infiltra cap als aqüífers, arriba al mateix Llobregat o contamina el terra. Tot el que toca la sal queda cremat per anys. Es pot endevinar fins on ha arribat la contaminació perquè apareixen cercles de plantes cremades, marronoses, al costat de plantes absolutament verdes, la sal fa una frontera nítida, sense transició, tallant. Fa tres dies també va petar el col·lector nou i un llençol de salmorres va començar a inundar els camps. En tres dies la fruita dels arbres ja havia caigut a terra, les plantes estaven encara dretes però absolutament seques, totes les fulles eren grogues, fins i tot les dels esbarzers, tan resistents, i n'hi

havia prou amb que bufés una lleugeríssima brisa perquè es comencessin a moure, feien una remor sorollosa, desafinada, com si encara no sabessin que s'havien mort.

Portar la merda al mar passejant-la per tot el país en unes canonades nyigui-nyogui que estan reparació continua no és cap solució i encara menys si les canonades les reparam nosaltres, s'han fet amb diners públics que mai recuperem del tot i a sobre ens fan responsables dels accidents, perquè això és el més indignant, ens hem quedat sense prunes i la indemnització per haver mort les pruneres també l'hauré de pagar nosaltres. L'empresa que acumula residus i beneficis, no ha pagat mai res per la ruptura del col·lector, com tampoc ha pagat res per treure aquesta sal de l'aigua del Llobregat abans de la potabilització, ella només posa melmelada salina a la gran llesca de pa de la Catalunya Central, com si fos mantega, la sal va omplint els forats del pa i sembla que no es vegi. Però arriba un moment en que comença a sobreixir per tot arreu. Fins quan seguirem posant mantega a la gran llesca? Fins quan esmorçarem salmorres?

Martorell, horta de ca l'Alfred, 24 d'agost de 2011.